ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

ОКР. БИБЛИОТЕКА В. ТЪРНОВО Доп.

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XIX, бр. 117 (1872) | В. Търново, събота 28 септември 1963 г. | Цена 2 стотинки

ЗА ЗИМАТА ПОДГОТВЕНИ!

Постоянна задача на търговските оганизации е да придвижват стоките от производството до потребителите в града и селото, да удовлетворяват техните постоянно растящи материални и културни нужди, като се съобразяват с изискванията на всеки сезон. В момента най-важната задача пред търговските работници е да се подготвят за зимата.

В нашия окръг се раждат много плодове и зеленчуци и съвсем неоправдано е търговските организации да не осигурят на населението за зимата картофи, туршии и плодове. Досега не са взети мерки за осигуряване на необходимите количества зеленчуци за лагеруване и туршии. Не са осигурени с необходимата складова площ за тяхното съхранение клоновете на ОТП — В Търново, Павликени и други. Необходимо е да се мисли и за подготовката на туршии от потребителните кооперации, за което те имат възможности. Не бива да се повтори допуснатата слабост през миналата година от потребителните кооперации в Златарица, П. Сеновец и други, които не си осигуриха необходимите количества туршии.

Друга задача, която трябва да се реши от търговските организации е осигуряване на необходимите облекла и обувки за есенно-зимния сезон. Добре се справят с тази важна задача клоновете на ОТП — Г. Орховица, Елена, но в клоновете на ОТП — В. Търново и Свищов все още не са се осигурили с детски клинове и палтенца, детски вълнен трикотаж, галоши и други.

За набавянето на необходимите стоки ръководствата на ОТП трябва да вземат мерки за производство и обезпечаване доставката им по търговската мрежа.

Сериозно внимание да се обърне от търговските организации за осигуряване на необходимите зеленчукови консерви, печки, кюнци и други. Не е достатъчно само стоките да се доставят в складовете, а трябва системно да се зарежда търговската мрежа. Отсега следва да се вземат мерки за снабдяване на магазините в балканските райони със зеленчукови консерви и други необходими стоки.

Немалък дял в подготовката на търговските организации за зимата заема и снабдяването с топливо. Все още не са задоволени нуждите на населението с отоплителни материали, а зимата наближава.

За подготовката на търговските организации за зимата е необходимо да се упражнява по-непосредствен контрол от изпълнителните комитети на общинските народни съвети, от комисиите за народен и обществен контрол. Цялата търговска мрежа в окръга трябва да се подготви за задоволяване нуждите на населението през зимата.

НА ГРОЗДОБЕР И СЕИТБА!

Първи сеитбени дни

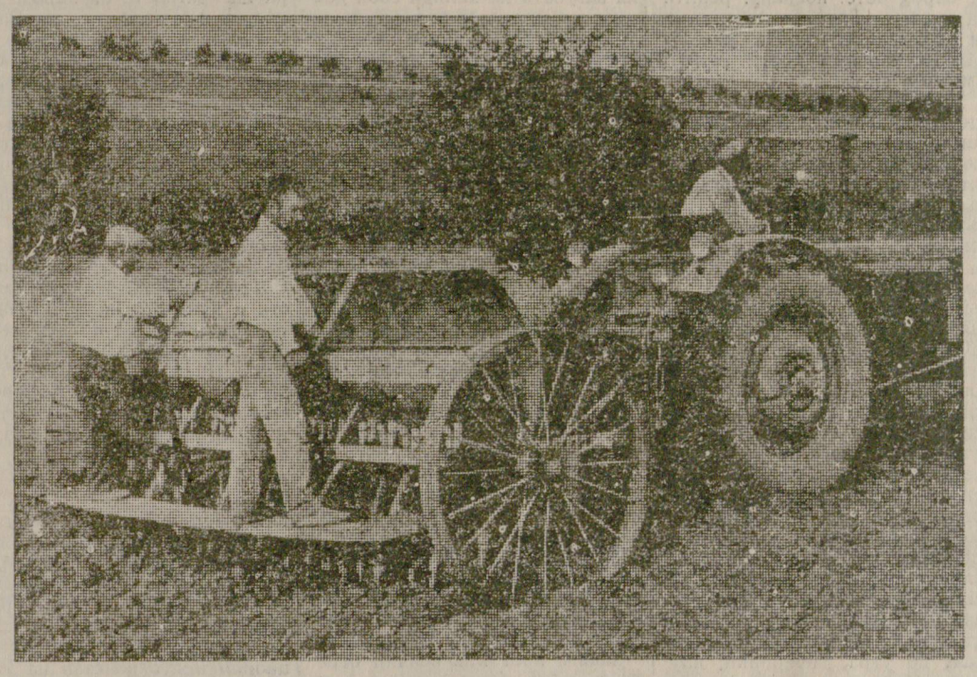

НА СНИМКАТА: Трактористът Иван Симеонов Караиванов и прикачвачите Григор Бобев и Христо Стаев от първа тракторно-полевъдна бригада в ТКЗС Алеково сеят пшеница.

ЕСЕН. Суха и топла. Плуговете, теглени от тракторите, с мъка разкъртват чернозема в обширните блокове на Алековското кооперативно стопанство. Трудно е, но времето не чака. Сеитбата напира. Сега се залагат основите за един по-богат урожай, за по-нататъшните успехи в разрешаването на зърнения проблем.

Кооператорите и механизаторите добре разбират това. И те вече хвърлят златните семена в площите, на които е извършена предсеитбена оран.

Всеки нов ден носи по нещо ново за кооператорите от Алеково, 26 септември бе денят, в който алековчани хвърлиха първите пшеничени семена в земята. На блока сред кооператорите дойдоха секретарят на Общинския партиен комитет — Кирил Апостолов, заместник председателят на кооперативното стопанство — Илия Лазаров, агрономът Тодор Иванов Тодоров.

Последни наставления. И, когато всичко бе готово, те изпълниха един отколешен обичай. Разгънаха торбите, разкъсаха изпеченото петел, приготвен специално за този случай, взеха по къшей хляб, отпиха по глътка вино и си пожелаха благодатен труд.

Мощните трактори забръмчаха. Местността „Усоите", която вече не е безплодна, се огласи от шумния напев на машините. В изпръхналата земя механизаторите от първа и втора тракторно-полевъдна бригади вече трети ден сеят семена, които ще се развият и донесат богато плодородие през идущата година.

Д. БУРНЕВ
Е. ЛЕШКОВА
от Обществената редакция на в. „Борба" в с. Алеково

ПРЕОДОЛЯВАТ ЗАТРУДНЕНИЯТА

Пшеницата и ечемикът заемат най-големи площи в Балванското стопанство. Само тази есен кооператорите и механизаторите трябва да засеят 22 800 декара с тези култури. Затова на есенната кампания тук гледат с голяма сериозност и загриженост. Още в началото на август управителният съвет обсъди конкретен план за работа, както по подготовката, така и по време на самата сеитба и задължи агрономите да вземат под пряко ръководство изпълнението на тези важни задачи.

Рано набелязаните мерки дадоха своето положително отражение. В сеитбата стопанството навлиза с добре подготвени машини, с почистен и окачествен семенен материал и значителни площи освободени от пролетниците. От три-четири дни тук вече сеят.

Какво показват първите дни?

Механизаторите се натъкват на извънредно големи трудности при подготовката на почвата. Това идва главно от прекомерното засушаване. При по-дълбоко заораване земята се кърти на големи буци, а при плитко оръдията просто дращят почвата, без да създават необходимия рохкав слой. Разбира се, там, където площите са били освободени от ранни предшественици и предсеитбената обработка е направена веднага, подготовката на почвата отговаря на изискванията и сеитбата се извършва качествено.

Но какво да се прави с другите площи? Този тревожен въпрос вълнува и специалисти, и механизатори. Затова към различните блокове се подхожда различно. Тези, които са изорани през юли или август и са накъртени на буци, сега се дискуват няколко пъти. Сами механизаторите не започват сеитбата, докато не се убедят, че редосеялките ще се движат нормално, ботушите няма да подскачат и семената ще падат на необходимата дълбочина. За преодоляване на затрудненията при обработката много помага и наличието на два дискови плугове, които МТС — Търново е предоставило на стопанството. Изораните с тях площи се отличават с много по-добра подготовка на почвата, особено като се мине два пъти в противоположни посоки.

Но понякога се допускат и недоглеждания. Надържайки се на хубавата работа на дисковите плугове, тук орат слънчогледовите блокове, без да са почистили стеблата. Наистина, те се нарязват от дисковете, но като се прибави наличието на много остатъци ос плевели, ясно е, че трудностите при сеитбата ще бъдат големи, качеството на работата ще се влоши. При създалите се и без друго неблагоприятни условия, това не бива да се допуска. Ръководителите могат да намерят начини и отделят малко от работната ръка за почистване на блоковете. В краен случай може да се пристъпи и към изгаряне на остатъците, но предсеитбената подготовка на почвата трябва да се подобри.

Що се отнася до темпа на работата, може да се каже, че засега той е нормален. Хубавата помощ на студентите, а в последно време и на ученическите бригади, дават възможност в стопанството дневно да се прибира по 350-400 декара царевица. Освободени са вече около 6700 декара. Единадесет машини бързат да ги подготвят по-скоро и да дадат път на редосеялките. На четири тежки машини е организирана денонощна работа на две смени. Това дава основание да се вярва, че есенните култури в Балванското стопанство ще бъдат засети навреме.

П. ДИМИТРОВА

С ДОБРИ СЕМЕНА

Макар и да има още доста работа по прибирането на реколтата, в ТКЗС „Г. Димитров" — Джулюница вече усилено се готвят за сеитбата на есенниците. От преди няколко дни започна сеитбата на ечемик и фуражна ръж.

Площите с предшественик житни култури още след жътвата бяха изорани. Сега усилено се извършва предсеитбеното наторяване с по 18—20 кг суперфосфат на декар. Новоосвободените площи на пролетниците своевременно се орат.

При сегашните сухи условия, ако се ореше с обикновените плугове, оранта щеше да се кърти на буци, затова механизаторите използват дисковите плугове.

Взети са всички мерки сеитбата да се извършва с първокласни семена и при добро качество.

Ст. Жеков
от Обществената редакция на в. „Борба" с. Джулюница

С грижлива ръка

МНОГО Е тези дни работата на полето. Затова, може би, стражичани са по-ранобудни и по-припрени. Ето, седемнайсетте камиона на стопанството денонощно летят в различни посоки. Като благодатен порой се нижат те на върволица, препълнени с грозде, цвекло, силаж, царевица, зеленчуци. Постойте само край пътя и вижте как напират соковете на родния чернозем в трепкащите едри гроздове. Вече 430 тона са пратили стражичани извън пределите на Родината и 233 тона са дали за преработка в избата.

С грижливата ръка на кооператорите и няколкодневната помощ на учениците беше обрана царевицата от 4800 декара, а останалите 700 декара ежечасно намаляват.

Не замлъква и моторът на цвеклокомбайна. Остават последните 200 декара цвекло.

Земята смъква вече своята тежка, пищна премяна. Гората от царевични стъбла е повалена от властни ръце и се прибира или като силаж, или като грамадни снопи. В чернозема край изсъхналата вече трева жълтеят само купчинките от едри мамули, чиито милиони зърнца блестят и очакват да бъдат прибрани от полето.

Отново механизаторите са на своите машини. Сега е времето да се подготвят двайсетте хиляди декари, които ще бъдат засети с есенници. Вече 13 800 декара са се проснали под мекото есенно слънце, готови да приютят в своите гънки милиони нови зърна и да им дадат живот.

А в небето над Чапаево кръжи самолет. В помощ на кооператорите е разперил той от ден-два крила и пръска суперфосфат.

Не са малки грижите и на градинарите. И те не подвиват крак в тези дни. За зимнина са нужни зеле, моркови, пипер, късни сортове домати. Макар че планът за шипките и пипера отдавна е изпълнен, те ежедневно предават нови килограми пресни зеленчуци.

Като отприщен порой сега тече обилният плод на земята и може би повече от всякога е нужна грижливата ръка на стопанин. Но погледнете Стражишкото поле! Послушайте своеобразната, припряна гълчава на хората, смесена с шума на машините, и ще разберета, че богатият плод на тази земя ще бъде прибран навреме.

Бл. ЙОРДАНОВА

С есента дойде и радостта

Погледнати отдалеч, лозята в местността „Потока" не правят особено впечатление. Приближиш ли се обаче и погледнеш увисналите на лозите едрозърнести гроздове, не можеш да не ахнеш. Жлътнали се, те те примамват, карат те да ги вкусиш.

Тук от няколко дни са кооператорите от Караисен. Пълнят те щайга след щайга, ще погледнат плода на своя труд и на сърцата им става леко, весело.

— Ехе-е-ей, баба Рада идва! — провикват се от горните редове.

Възрастна жена, възседнала бъчонка се задава нагоре. Ядосва ваше се баба Рада Симеонова, че ето на — тая заран са идвали тук от „киното", правили са снимки, а нея не ще я има на преглед.

— Но нищо! Пак ще дойдат те, ще ме намерят, — успокоява се тя и заподканя кончето да бърза: хората я чакаха.

А долу, при колибата, една след друга пристигат каруците. Бригадирът Апостол Вачков е прецизен, доста ще поогледа, докато приеме гроздето. И ще подхвърли на някоя кооператорка: „Повече да си отваряте очите! Не бива да се излагаме!"

Втора бригада миналата година е получила най-много приходи от гроздето. Дали и тази година ще запази първенството — ето що вълнува сега бригадира, хората му.

Често при тях ще се отбие и председателят на кооперативното стопанство Емил Калчев. И неговото лице не може да прикрие радостта.

— До в сряда сме предали за износ 480 тона грозде Днес вече изпълняваме плана. А ще има да наберем още поне 200 — 300 тона! — казва, видимо доволен, той.

По 1000 килограма грозде от декар се надяват да получат кооператорите от стопанството. Има за какво да са доволни те!

На другия край — далеч от селото, земята се е бялнала. Всяка заран тук идват пионерите и будят полето. Близо 350 деца — ученици от основното училище, сега помагат на своите родители. Всеки ден те набират по близо 3 тона памук.

От сутрин до вечер ехти полето от техните гласове.

Хубав атестат получават децата тук. Той не ще бъде вписан в бележниците им. Но ще остане благодарността на хората. А това е по-скъпо от всичко.

Така е в Караисен през тези дни. Млади и стари — всички са на полето.

П. КАЙШАНОВ

Гроздето за износ и за вино — едновременно!

Такава е сега задачата пред кооператорите, работниците от изкупуването и „Винпром" в района на ТКЗС — с. Сухиндол. До 25 септември стопанството е предало за износ 483 тона екстра и първо качество грозде. Но според определения план, стопанството трябва да предаде 1100 тона. Явно е, че до този момент, когато много ТКЗС от окръга изпълниха плана си, тук не е предадено даже и половината от гроздето за износ.

Този факт поражда загриженост у сухиндолчани, защото те не от вчера, и не от близките няколко години са прочути със своето грозде и вино не само в страната, а и далеч зад нейните граници. Въпреки че в някои участъци, като в Бяла река и др., природните стихии нанесоха чувствителни поражения и щети, а гроздето до преди няколко дена още не беше навсякъде достатъчно узряло, известните майстори-лозари и винари не са скръстили ръце.

През последните дни, след проведената среща — съвещание на ръководители и кооператори от ТКЗС, специалисти и работници от изкупуването и ДП „Винпром", организацията на гроздобера се подобрява. Едновременно с всички други ежедневни селскостопански задачи, дневният план-график от 40 и повече тона грозде за износ започва да се достига. Подобри се много и качеството на работа по манипулационните пунктове. Много хубава новина от Сухиндол е и тази, че първите над 200 тона грозде за преработка предимно от сорта „Ризлинг" и „Гъмза", набрани от младите лозя, вече постъпиха във „Винпром". Радостни са и работниците, защото приетото грозде е откъснато в най-хубавата му зрялост — гаранция за производството на висококачествени вина.

Въпреки че от тазгодишната гроздова реколта ДП „Винпром" ще приеме 1 000 000 кг по-малко, всички работници и специалисти се подготвяха отрано, за да посрещнат добре кампанията. На тях им предстои от новото над 7 000 000 килограма грозде да приготвят различни видове трапезни и десертни вина, които на международния пазар трябва достойно да отстояват честта на българската марка. Затова всички съоръжения и помпи бяха навреме ремонтирани и изпробвани, довършва се монтажът на хладилната инсталация. От октомври ще бъде открит нов цех — за бутилиране на вино за износ.

Специалистите по места и чрез местната радиоуредба разясняват новите цени на гроздето в зависимост от зрелостта, захарността и правилното му сортиране. От деветте пункта, без ТКЗС Сухиндол, гроздето ще бъде извозвано с коли на ДАП.

Работниците и ръководителите на „Винпром" сега, в навечерието на тяхната денонощна работа по приемането и преработването на гроздето, замолват другарите от „Енергоснабдяване" — Г. Оряховица, да не изключват често електрическата енергия, защото водата от местния водопровод е недостатъчна, и черпят за нуждите си с електрически помпи от кладенец. А без електрически ток и вода производствената дейност на „Винпром" замира. Ако все пак честото изключване не може да се предотврати, нека се помисли дали не могат да бъдат прехвърлени на друга тройка, по линията Бяла река — Габрово, която е по-малко претоварена.

Настъпиха златни дни за гроздоберачите от благодатния Сухиндолски край. От високите места се спущат коли, натоварени с грозде, чиито зърна са просмукали соковете на земята, налели са се с лъчи от слънцето и са отгледани с усилия труд на кооператорите. Силите на кооператорите са достигали за всичко. Сега трябва да бъдат разумно разпределени, за да може гроздето за износ и вино да бъде едновременно и своевременно прибрано!

М. МАНОЛОВ

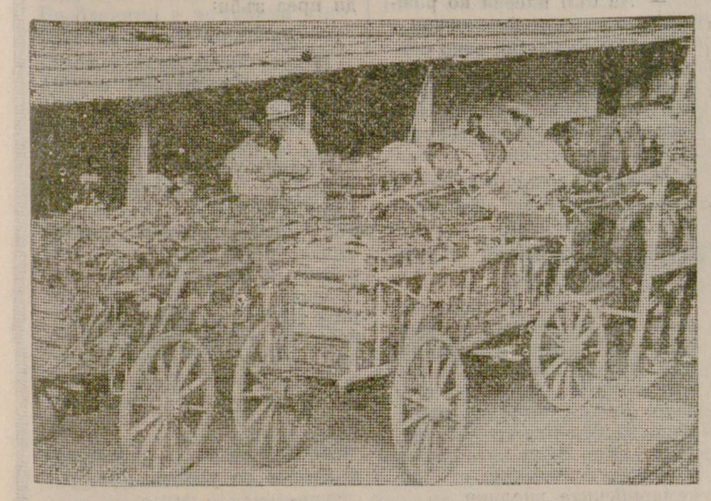

От кооперативните лозя към избата в с. Караисен е непрекъснат потокът от коли, натоварени със сочно грозде, от което се приготвя Карансенска гъмза. Към 26 септември е предадено в избата над 300 тона грозде.
Снимка: Ив. Воденичаров

ПРОВЕРЕНО ОТ ОПИТА

НА ЮГ ОТ МАСЛАРЕВО в местността „Липнишки път" се чернеят стотици декари подготвени за сеитба площи. Оттук започна настъплението на механизаторите.

От двете страни на голям правоъгълен блок верижните машини на Димитър Миланов и Стефан Петев от бригадата на Александър Златев бързаха ту една срещу друга, ту една след друга. Зад тях неотстъпно следва бяло облаче прах.

— Някои ни упрекват, че било сухо. И миналата година нямаше влага, но нашата бригада получи по 221 кг пшеница, — сякаш за да оправдае ранната сеитба, заприказва механикът Кирил Енев.

Ръководителите на Масларево и агрономът анализират собствения си опит и стигат до изводите, че различните местности изискват различни сортове семена и търпят различни срокове при сеитбата. За трети път с основание най-големи надежди възлагат на съветския високородовит сорт „Безостая—1". Затова над 60 на сто от площите те ще засеят от тази пшеница.

— Досега само Стефан Петев, — казва агрономът Петър Кирилов, — е засял 600 декара с „Безостая". А сеитбата ни наближава 3000 декара.

Механизаторите, специалистите и ръководителите държат на една друга особеност. И сега трактористите от бригадата на Александър Златев сеят по кръстосан начин. Агрономът отново поясни, че от хълмистите терени, каквито са масларевските, високи добиви могат да се получат само чрез кръстосана сеитба, защото така се осигурява по-добър светлинен стадий на растенията и земята се разрехква по-добре. Тазгодишните резултати потвърдили и този опит.

Но сравнително постоянните високи добиви пшеница в Масларево не се дължат вече няколко години поред само от начина на засяването. Почвите, върху които сега засяват, се натопени с по 15-20 кг суперфосфат и двукратно изорани.

— Моята машина си изпълни годишния план от двойната оран, — шеговито подхвърля Стефан Петев, — над 5,400 декара в мека оран. Сега работя надпланово. Ритмичната работа през цялото лято ми позволи да спестя един тон гориво. С икономисаното гориво, може би, ще завърша сеитбата.

Докато траеше разговорът, кооператорите Велико Митев, Илия Гаврилов, Атанас Крумов и Марин Спирдонов напълниха кошовете на сеялките и младите трактористи продължиха по познатите пътеки, за да заложат основите на бъдещата реколта и да надминат стария рекорд от 214 кг пшеница и 300 кг ечемик от декар.

З. С.

СВЕДЕНИЕ

за изпълнение на по-важните селскостопански работи в проценти към 26 септември 1963 година

ТКЗС	Предсеитбена оран	Силажиране	Обрана царевица
1. Кесарево	84,4	63	100
2. Стражица	81	90,3	77
3. Дъскот	76,7	100	75,7
4. Беброво	71,6	77,5	100
5. Килифарево	69,2	79,1	85,8
6. Обединение	69	78,3	74,7
7. Лясковец	64,6	100	51,9
8. Ресен	64,5	76,6	38,4
9. П. Сеновец	61,9	88,2	44,6
10. Джулюница	58,2	101,4	72
11. Морава	52	100	100
12. В. Търново	52	56,5	65,3
13. Алеково	51,4	64,8	31,8
14. Караисен	51	91,8	68,5
15. Д. Липница	50,8	100	56,2
16. Златарица	50,4	62,5	57,4
17. Камен	49,1	103,9	51,2
18. В. черква	47,3	99,3	50,2
19. Ц. кория	45,9	72,4	62
20. Сухиндол	45,6	85,1	96,8
21. Овча могила	42,5	75	87
22. Драганово	41,2	76,3	57,5
23. Поликраище	41,1	98,9	56,4
24. Страхилово	40,2	100	31,3
25. Г. Студена	40	72,5	77,3
26. Върбовка	39,9	85,6	65,9
27. Ореш	39,8	59,2	80
28. Асеново	37,2	76,6	90,5
29. Д. Оряховица	37	83,7	50,5
30. Павликени	36,9	80,6	54,7
31. П. Тръмбеш	34,4	67,2	81,9
32. Самоводене	32,8	78,1	71,3
33. Козловец	32,2	98,3	61,9
34. Драгомирово	31,6	72	86,5
35. Михалци	30,1	93,2	55,6
36. Маслярево	29	72,6	58,5
37. Сушица	27,3	60,3	41,3
38. Балван	26,3	76,1	64,7
39. Елена	22,5	66,5	61,2
40. Константин	16,7	42	95,6
41. Бойновци	10,8	0	8,3
ДЗС			
Лясковец	43,2	80	76,4
Совата	43,1	38,5	40,2
Свищов	7,9	47	55,6
Всичко за окръга:	**52,9**	**81,2**	**83,5**

Днес — в първите редици

Христо СМИРНЕНСКИ

ДА БЪДЕ ДЕН

НОЩТА е черна и зловеща,
нощта е ледна като смърт.
В разкъсаната земна гръд
струи се бавно кръв гореща.
В димящите развалини
безокий демон на войната
развял е хищно знамената
и меч въз меч безспир звъни.
Сред мрака непрогледно гъст
стърчи злокобен силует
на някакъв грамаден кръст
и хилядни тълпи отвред
вървят, подгонени натам
от яростта на златний бог.
И мрака става по-дълбок,
тълпите нижат се едвам.
За въздух жадни са гърдите,
очите молят светлина,
един копнеж, мечта една
гори и се топи в душите,
и през сълзи и кървав гнет,
през ужаса на мрак студен
разбунен вик гърми навред:
„Да бъде ден! Да бъде ден!"

ПРЕЗ БУРЯТА

Аз ще дочакам празника на мойте братя
и размаха на техните крила,
когато върху хиляди чела
ще начертае смъртен знак съдбата,
и бурята със гръм ще призове
възбунените свои синове.

През сумрака на тежки горести и грижи,
през грохота всевечен на труда
ще заблести предутринна звезда,
и от прихлупените тъмни хижи
безимени борци ще полетят
по стръмния и свят Спартаков път.

И аз ще видя непознати и велики
довчерашните стенещи тълпи,
пред чийто двери вечна мъка бди
и вечно дебнат нужди бледолики,
а в тъмните потрошени стъкла
Смъртта потропва с ледени крила.

Ще видя пристъпа величествен на роба,
ще чуя гневен гръм да потресе
заспалите стъгди и понесе
надлъж и шир червената прокоба
на угнетения човешки род,
разбил вековний си хомот.

И, мълчалив и блед сред бедните си братя,
ще понеса аз черния си кръст
и нека на гърди ми кървав пръст
да отбележи сетний ден в борбата
и Каин да разбий с картечен гръм
челото ми и земния ми сън.

А ти, другарко скъпа — сетна ми утеха,
възторжена и смела отмини
към слънцето на пролетните дни.
Аз ще целувам твойта светла дреха
и утрото на празника ни пръв
с корални капчици димяща кръв.

Москва

МОСКВА, Москва!
Ти ярко пак пламтиш, ти пак туптиш!
Ти пак си огнено сърце
и с ясна пурпурна усмивка бдиш
над братски стиснати ръце.
Че блясъкът на твоята зора
раздра световната тъма,
че ти като възторжена сестра
събра на цялата земя
и радостта, и бурната печал!. . .
Москва, Москва! —
сърце от разтопен метал!

Москва, Москва!
Пред твоите стомянени врати
разби се вражата вълна;
звездата ти с рубинен лъч трепти
над всяка горестна страна,
където робът пял живот оре,
а мре лишен от късче хлеб,
където пролетарското море
възкре от пламъка свиреп
на петгодишна демонска война.

Москва, Москва! —
звезда на нови времена!
Москва, Москва!
от своите площади днес мълвиш
присъда на веновен гнет.
Сред теб са Лондон, Рим, Берлин Париж,
сред теб е целий пролетарски свет.
И, горда в своя блясък и гърмеж,
с копнеж за сетната борба,
пламтиш чрез всеки старец и младеж,
зовеш кат бронзова тръба,
и твоя зов веригите руши!. . .
Москва, Москва! —
вулкан от пламнали души!

...СМЕЛО МОЖЕ ДА СЕ КАЖЕ, че по своя талант и по характера на своето борческо литературно творчество Смирненски е нашият български Маяковски.

Нашият народ и, преди всичко работническата класа, в средата на която се роди, израсна, твори и се бори Смирненски, с право ще съхранява завинаги в своите сърца светлата негова памет.

Богатото литературно наследство на Смирненски — една драгоценна съкровищница — следва да се направи достояние на всички трудещи се и особено на нашата славна младеж в днешния исторически период, когато у нас се изграждат с героичен труд и ожесточена борба против вътрешния класов враг и външната империалистическа реакция основите на социалистическото общество — благоденствието на нашия народ и възхода на нашата родина.

Георги ДИМИТРОВ

НА УЛИЦАТА на пролетарската поезия настъпи празничен ден. Млад, свеж, сочен талант, в шеметната пъстрота на свои, оригинални краски и образи, които извират и се пръскат като огнен каскад, внесе тази радост със стихотворната си сбирка „Да бъде ден!"

. . .На поета Смирненски. Тъй като той бе поет. Истински поет. Сочен поет, както се казва. Поет, какъвто рядко се ражда. И пролетариатът го оцени като такъв. Няма друг поет у нас, след Ботева, тъй популярен сред масите, както Смирненски. Имената на двамата Христовци са неразделно свързани в съзнанието на масите. Неразделни в безсмъртието. Докато български пролетарий дъха, страда и се бори, копнее и се надява — поезията на Смирненски ще го вдъхновява на подвиг и победа.

Георги БАКАЛОВ

ЖИВ С ЖИВИТЕ

ПОВЕЧЕ от четири десетилетия вече българският народ чете, познава, рецитира и обича пламенните стихове за социалистическата революция на големия поет Христо Смирненски.

Той умира на 18 юни 1923 г. едва що израстнал като гражданин и като поет, едва 24-годишен, за да заживее с творчеството си вечно млад в паметта на българските поколения. Не е възможно да си преставим Смирненски на 65-годишна възраст, на каквато би бил днес, ако бе ще жив. Неговите стихове са тъй пламенни, младежки! Поезията му е така млада и жизнена! Той е бил връстник на младите борци за революцията през 30-те, 40-те и 50-те години. Той ще бъде връстник и на всички млади строители на комунизма в нашата родина. Творчеството на Христо Смирненски грабва сърцата на трудовите хора още по времето на своето създаване. През 1922 г. стихосбирката „Да бъде ден!" излиза в две последователни издания. Поместените в нея стихове се заучват от стотици вдъхновени рецитатори и се разнасят по утра, вечеринки, клубове, събрания и манифестации. Делто на поета бързо става знаме в борбата на народа против фашизма и капитализма. Поезията му литва широко и далече по родната земя. Превръща се в могъщо оръжие. Тя пропагандира идеите на революцията и комунизма. Призовава на борба. Възпламенява, ентусиазира, насочва и възпитава.

В гигантския двубой между народа и фашистите след героичното Септемврийско въстание през 1923 г. огнените революционни стихове на Христо Смирненски играят важна обществено-историческа роля. Преживяла загубата на хиляди свои дейци и преминала в дълбока нелегалност, Българската комунистическа партия използува умело творчеството на поета, за да пропагандира революционните идеи и настроения. Вдъхновените революционни стихове на Христо Смирненски участвуват като незаменим войник на партията и народа в многогодишната епична антифашистка борба. Поколения български младежи и девойки научават първи път за революцията и комунизма от произведенията на Смирненски. Най-достойните, най-храбрите от тях се нареждат между борците-революционери като четат, заустяват и рецитират стихотворенията му. Хиляди са онези, които „полицията арестува и наказва, защото са рецитирали стихове от Смирненски. По различни тайнствени пътища неговите стихотворения проникват в затворите и поддържат духа на заключените там народни синове. Те вдъхновяват и героите партизани. Авторите на партизански спомени разказват, че Смирненски е любим поет във всички отреди и че мнозина загиват с негови стихове на уста.

Изключително голяма е и литературно-историческата роля, която изиграва творчеството на поета. С него се открива новата социалистическа епоха в развитието на българската литература. Почти до Девети септември 1944 г. класовата борба на литературния фронт е главно борба в защита на Смирненски или против Смирненски. Отношението към неговата поезия разкрива класовите позиции на литературните дейци. Реакционерите ненавиждат комунистическите му стихове, не чувствуват красотата им, отричат художествената им стойност. Те са за тях „опасна и преднамерена противодържавна агитация", „фалшива публицистика", която „не трогва и не вълнува". За представителите на напредничавата литературна мисъл обаче поезията на Смирненски, обратно, е пример на истински ново, вдъхновено творчество. Всички щогоде прогресивни и действително талантливи поети през 20-те и 30-те години подхващат и следват линията на социалистическо творчество, очертана първо от Христо Смирненски. Те се мъчат да следват неговия творчески подход към отразяваната обществена действителност. Учат се да пишат като поети революционери, да сочат комунистическите идеали на бъдещето, да възпяват социалистическата революция.

След Христо Смирненски за всеки български писател има само две възможности: или да тръгне по пътя на социалистическото творчество и народната борба, или да се нареди в лагера на враговете на народа и да погуби сам таланта си. Затова поезията на Смирненски се явява символ на новото и прогресивното в българската литература. Затова най-добрите български поети след него са все продължители на установената от него социалистическо-реалистическа традиция. Гео Милев пише своята поема „Септември", за да възпее народа, който се е вдигнал с оръжие в ръка в името на свободата и социализма. Поетите и белетристите-комунисти в началото на 30-те години са организирани в литературен кръг, наречен „Христо Смирненски". Никола Ваптцаров изпява песните си за човека-революционер, за човека-комунист като продължава завещаната от Смирненски литературна възхвала на комунистическия идеал.

В социалистическа България след 1944 г. литературата естествено се развива като продължение на онова, което за първи път е внесъл в нея Христо Смирненски. Тя проповядва великите идеи за коренно революционно преустройство на живота. Тя служи на Комунистическата партия във величавата и борба за тържеството на комунизма в България.

Възторжените стихове на Смирненски днес пак са на предната фронтова линия, пак са в центъра на битките, които народът води. Те се заучават и рецитират масово, от всички млади синове и дъщери на българското общество. Чуваме ги в училищните зали, от сцените на естрадните самодейни колективи, на полето по време на работа, в заводите и клубовете, на митинги и тържества. За живота и творчеството на Смирненски четем в списания, вестници, многотиражки, агитационни табла, слушаме по радиото.

За значението, което Христо Смирненски има за българския народ и българската литература, свидетелствува между другото написаното за него досега. То съставя огромна по обем, крайно разнообразна, богата и често вдъхновена научна, научно-популярна и художествена литература. Десетки хиляди са статиите, очерците, бележките, спомените и студиите, песните и стихотворенията за поета, появили се в българския периодичен печат. Едва ли има пишещи хора в нашата родина, които да не са прочели доклад, да не са говорили на събрание, да не са поместили статия в стенвестник или многотиражка. За творчеството на Смирненски всички се изказват с любов, с уважение с възторг. Наричат го „певец и трибун на българската работническа класа", „велик пролетарски поет", „вдъхновен поет на социалистическата революция", „бард на комунизма", „забележителен майстор-художник", „безсмъртен литературен творец". Смятат поезията му за „могъща и вихрена", „огнена", „вечно хубава и жизнена".

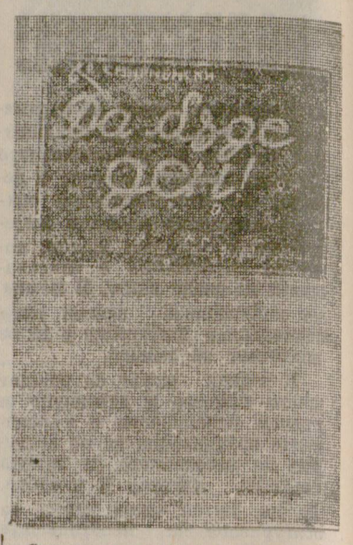

Снимка на корицата на първото издание на „Да бъде ден!"

Пламенно написаните революционни стихотворения на поета са се вкоренили здраво в паметта на трудещите се в нашата страна. Те живеят в душите им. Те отдавна са влезли в самия бит на българите. Превърнали са се в наша всекидневна духовна храна. Станали са българско всекидневие. С поезията на Смирненски ние сме свикнали, както се свиква с красотата на родната природа или с удобствата на хубав и уютен дом. И както човек недооценява красотата и удобствата, с които е свикнал, така и ние често недооценяваме, не разбираме изцяло величието на големия, на изключителния поет Хр. Смирненски.

Но настава ден празничен — навършват се 40 години от смъртта му и 65 години от неговото раждане. Това е един от празниците на българската култура, един от празниците на социалистическа България. А в празник човек разкъсва завесата, с която всекидневието крие от погледа му заобикалящата го красота. Очите се разтварят широко, за да се види и онова, което изисква не просто да се погледне, а да се осъзнае, да се разбере, да се почувствува и изживее. В деня на 65-та годишнина от раждането на поета Христо Смирненски неговата поезия звучи по-мощно и по-тържествено — празнично. Ние всички я чувствуваме по-силно и по-дълбоко, защото тя затрептява в душите ни с нова мощ, защото трогва сърцата ни по нов начин. Защото отново ни вдъхновява за работа, за труд в името на великите комунистически идеали.

доцент Пеню РУСЕВ
зам. ректор на ВПИ „Братя Кирил и Методий" — В. Търново

ПОЕТЪТ В НАШИЯ ОКРЪГ

През 1919 година Цанко Бакалов — Церновски тогавашен министър на железниците, назначава Христо Смирненски за чертожник в Дирекцията на постройките при Министерството на железниците. В края на май 1919 г. Христо Смирненски е командирован за два месеца в селата Бяла черква — Сухиндол, за да вземе участие в подготвителната работа по трасиране на железопътната линия. Тук той написва следните творби: „Селски примадони" „В дълбините", „Мак от Павликени", „Черешка" и др. Запознава се и с Елена Илиева — Попова, жителка на гр. Павликени, тогава ученичка във В. Търновската девическа гимназия. Другарката Елена Попова беше любезна да разкаже скъпите си спомени за вдъхновения певец на пролетарската революция.

„ПРЕЗ 1919 г. бях ученичка в Търновската девическа гимназия. Аз и още три ученички, също от Павликени, си отивахме в пролетна ваканция. На гара Горна Оряховица, както седяхме в коридора на влака и си говорехме, до нас се приближи едно младо момче и се намеси в нашия разговор. Запознахме се. Тогава за пръв път чух името му — Христо Измирлиев. На гара Павликени се разделихме. Христо замина за Бяла черква.

Един ден през пролетната ваканция уредихме забава у къщата на нашия съгражданин Ламби Войнов. Всички танцувахме. Неочаквано Христо Измирлиев влезе при нас и ми каза: „Познавате ме, нали? Може би, си спомняте, че преди няколко дни пътувахме заедно от Г. Оряховица до Павликени".

Повечето от младежите, които присъствуваха на забавата, бяха все студенти. Всички бяха елегантно облечени, а Христо Измирлиев — с всекидневните си дрехи. Повечето от студентите, синове на павликенските тузове, посрещнаха враждебно Христо.

Вдъхновявайки се от тази наша забава, Христо Смирненски написва стихотворението „Мак в Павликени", което е много скъпо за мене. Не след дълго той ми изпрати и оригинала — ръкопис на стихотворението.

Третата ми среща с Христо Смирненски стана на Сухиндолското шосе. Това беше пак през пролетната ваканция на 1919 г. Той вървеше с Асен Разцветников и още един другар, вероятно инженер. Отивах да занеса храна на родителите си, които работеха на полето. Неочаквано, както вървях по пътя, Христо излезе пред мене и ме спря с думите: „Искам да те придружа". Аз се смутих, изчервих се и казах: „Не, срамно е девойка да върви с младеж из полето. Каквото има да ми казваш — кажи ми го тук на шосето". Говорихме много и то по най-различни въпроси. Обедът на родителите ми закъсня с два часа. На тръгване Христо и Асен Разцветников ми поръчаха да кажа на Асен Михалев — Селския, мой съгражданин, че искат на всяка цена да се срещнат с него. Обещах, че ще изпълня молбата им. В торбичката, която носех, имаше череши. И на тримата дадох по една шепа череши. В знак на благодарност Христо извади от чантата си три книги и ми ги подари. Спомням си, че едната беше озаглавена „В училищния двор". Тази трета наша среща дава повод на Смирненски да напише стихотворението си „Черешка".

Последната ми среща с Христо стана на гара Горна Оряховица по време на Железничарската стачка през декември 1919 г. Този път си идвах в зимна ваканция. Христо идваше от Варна с една възрастна жена, не зная коя беше. Стачката на железничарите беше парализирала движението на влаковете. За да прекараме по-весело времето, ние, учениците и ученичките, започнахме да играем хоро. Христо се хвана до мене и през цялото време играехме заедно. Но ние нетърпеливо искахме час по-скоро да се завърнем при близките си. Отидохме при началника на гарата и настоявахме да ни композира влак. С нас дойде и Христо. Той заяви на началника: „Никакъв влак няма да композираш! Тук можем да седим не един, но три и повече дни. Нас няма да гледаш. Стачкуващите железничари трябва да победят". Стана ми ясно, че Христо Измирлиев е с цялото си сърце и душа на страната на стачкуващите железничари.

През периода 1920—1921 г. Христо ми написа пет писма от София. Подари ми и една снимка. Искам да подчертая, че той много хубаво говореше — просто, сякаш всичко изливаше в стихове".

Записал спомените:
Димитър Р. ДИМОВ

ПРИКАЗКА ЗА СТЪЛБАТА

Посветена на всички, които ще кажат: „Това не се отнася до мене!"

— Кой си ти? — попита го Дяволът.

— Аз съм плебей по рождение и всички дриплювци са мои братя! О, колко грозна е земята и колко са нещастни хората.

Това говореше млад момък с изправено чело и стиснати юмруци. Той стоеше пред стълбата — висока стълба от бял мрамор с розови жилки. Погледът му бе стрелнат в далечината, дето като мътни вълни на придошла река, шумяха сивите стъпки на мизерията. Те се вълнуваха, кипваха мигом, вдигаха гора от сухи черни ръце, гръм от негодуване и яростни викове разлюляваха въздуха и ехото замираше бавно, тържествено, като далечни топовни гърмежи. Тълпите растяха, идеха в облаци жълт прах, отделни силуети все по-ясно и по-ясно се изрязваха на общия сив фон. Идеше някакъв старец, приведен ниско доземи, сякаш търсеше изгубената си младост. За дрипавата му дреха се държеше босоного момиченце и гледаше високата стълба с кротки, сини като метличина очи. Гледаше и се усмихваше. А след тях идеха все одрипели, сиви, сухи фигури и в хор пееха протегната, погребална песен. Някой остро свиреше с уста, друг, пъхнал ръце в джобовете, се смееше високо, дрезгаво, а в очите му гореше безумие.

— Аз съм плебей по рождение и всички дриплювци ми са братя! О, колко грозна е земята и колко са нещастни хората! О, вие, там горе, вие. . .

Това говореше млад момък с изправено чело и стиснати в закана юмруци.

— Вие мразите ония горе? — попита Дяволът и лукаво се приведе към момъка.

— О, аз ще отмъстя на тия принцове и князе. Жестоко ще им отмъстя зарад братята ми, зарад моите братя, които имат лица жълти като пясък, които стенат позловещо от декемврийските вилици! Виж голите им кървави меса, чуй стоновете им! Аз ще отмъстя за тях! Пусни ме!

Дяволът се усмихна:

— Аз съм страж на ония горе, и без подкуп няма да ги предам.

— Аз нямам злато, аз нямам нищо, с което да те подкупя. . . Аз съм беден, дрипав юноша. . . Но аз съм готов да сложа главата си.

Дяволът пак се усмихна:

— О, не, аз не искам толкоз много! Дай ми ти само слуха си!

— Слуха си? — С удоволствие. . . Нека никога нищо не чуя, нека. . .

— Ти пак ще чуваш! — успокои го Дяволът и му стори път. — Мини!

Момъкът се затече, наведно прекрачи три стъпала, но косматата ръка на Дявола го дръпна:

— Стига! Спри да чуеш как стенат там доле твоите братя!

Момъкът спря и се вслуша. — Странно: защо те започнаха изведнаж да пеят весело и тъй безгрижно да се смеят? . . . И той пак се затече. Дяволът пак го спря:

— За да минеш още три стъпала, аз искам очите ти!

Момъкът отчаяно махна ръка:

— Но тогава аз няма да мога да виждам нито своите братя, нито тия, на които оти вам да отмъстя!

Дяволът:

— Ти пак ще виждаш. . . Аз ще ти дам други, много по-хубави очи!

Момъкът мина още три стъпала и се вгледа надолу. Дяволът му напомни:

— Виж голите им кървави меса!

— Боже мой! Та това е тъй странно: кога успяха да се облекат толкоз хубаво! А вместо кървави рани, те са обкичени с чудно алени рози!. . .

През всеки три стъпала Дяволът взимаше своя малък откуп. Но момъкът вървеше, той даваше с готовност всичко, стига да стигне там и да отмъсти на тия князе и принцове! Ето едно стъпало, само още едно стъпало и той ще бъде горе! Той ще отмъсти зарад братятата си!

— Аз съм плебей по рождение и всички дриплювци...

— Млади момко, едно стъпало още. Само едно стъпало и ти ще отмъстиш. Но аз винаги за това стъпало взимам двоен откуп: дай ми сърцето и паметта си.

Момъкът махна ръка:

— Сърцето ли? Не! Това е много жестоко!

Дяволът се засмя гърлесто, авторитетно.

— Аз не съм толкова жесток. Аз ще ти дам в замяна златно сърце и нова памет! Ако не приемеш, ти никога няма да минеш туй стъпало, никога няма да отмъстиш за братята си — тия, които имат лица като пясък и стенат по-зловещо от декемврийските вилици.

Юношата погледна зелените иронични очи на дявола.

— Но аз ще бъда най-нещастният. Ти ми вземаш всичко човешко.

— Напротив — най-щастливият!. . . Но? Съгласен ли си: само сърцето и паметта си?

Момъкът се замисли, черна сянка легна на лицето му, по сбръчканото чело се отрониха мътни капки пот, той гневно сви юмруци и процеди през зъби:

— Да бъде! Вземи ги!

И като лятна буря, гневен и сърдит, разветрил черни коси, той мина последното стъпало. Той беше вече най-горе. И изведнаж в лицето му грейна усмивка, очите му заблестяха с тиха радост и юмруците му се отпуснаха. Той погледна пируващите князе, погледна доле, дето ревеше и проклинаше сивата дрипава тълпа. Погледна, но нито мускул не трепна по лицето му: то бе светло, весело, доволно. Той виждаше доле празнично облечени тълпи, стоновете бяха вече химни.

— Кой си ти? — дрезгаво и лукаво го попита Дволът.

— Аз съм принц по рождение и боговете ми са братя! О, колко красива е земята и колко са щастливи хората!

Хр. СМИРНЕНСКИ

ГЛАВНИЯТ ПРОБЛЕМ НА XX ВЕК

III.

от А. ЕРМОНСКИ, Д. МЕЛНИКОВ, Н. ТАЛЕНСКИ

НЯКАК ТРУДНО е да повярва човек, че някои китайски ръководители никога не са слушали за фактите, които бяха приведени по-горе. Какво обаче те противопоставят на марксисткия анализ на проблема за войната и мира? Колкото и да е странно, тезисът сам по себе си е правилен: съдбата на света решава не техниката, а човекът. Против това ясно е, да се възразява е нелепо. Работата, обаче, се заключава в това, че „теоретиците" от ККП, както се вижда, не случайно „изпускат изпредвид" онова несъмнено обстоятелство, че техниката се управлява от хората, от които и зависи, в какво направление и за какви цели тя ще се използва.

От този, повтаряме, безспорен извод те правят съвършенно неочаквано заключение: никаква атомна бомба, казват китайските „теоретици", не е в състояние да измени агресивния характер на империализма, а ония, които така твърдят, не могат да се считат за марксисти. И това, разбира се, също не може да предизвика особени възражения. Обаче свързани в едно тези тезиси се използват от някои видни китайски комунисти, първо, за безпочвени и даже клеветнически нападки върху международното комунистическо движение, и на първо място върху КПСС, а второ за „доказателство" на правилността на провъзгласения от тях политически курс — „с острие против острието".

Поради това струва си, смятаме ние, по-подробно да се занимаем с този въпрос.

Разказват, че преди нет и половина столетия, пред началото на знаменитата Грюнвалдска битка, в която от двете страни са загинали няколко десетки хиляди души (цифрата и в наше време не е така нищожна!), на дъбовете сред бойното поле се изкачили любопитни, които с интерес наблюдавали хода на тази кръвопролитна битка. Това е било доста отдавна и ние със снизходителната усмивка на много видели и преживели хора спомняме този исторически факт. Но, между впрочем, в него косвено са изразени закономерностите на тогавашната война, които на първо място се определяли от **характера** на прилаганото в XV век **оръжие.**

В действителност, отдавна е известно, че в чисто стратегически смисъл характерът на войната зависи от характера на оръжието. Китайските ръководители като че ли не отричат това. Обаче, твърдейки, че атомната бомба, това е само „много по-мощна бомба", те се стремят да докажат, че сякаш и по своя характер термоядрената война ще се отличава от миналите само по по-големия брой на жертвите.

Приведените от нас по-горе данни с всичката си очевидност потвърждават, обаче, че характерът на третата световна война коренно, принципиално ще се отличава от всички без изключение минали войни, в това число и от последната.

Ако проследим историята на развитието на оръжието, то може да забележим много любопитно и важно обстоятелство. Еволюцията, която е „извършило" копието превърнало се във втората световна война в реактивни снаряди, „фау—2", е еволюция, казано строго, чисто количествена. Копието е могло да убива само един човек, „фау—2" поразяваха стотици хора. И затова, както е известно, на човечеството са били необходими хилядолетия.

Пътят от „фау—2" до атомната бомба хората преминаха само за няколко години. Обаче тези години, по същество, се явиха като водораздел на две епохи: съвременната атомна бомба, както читателят можа да се убеди по-горе, е хиляди пъти по-мощна от всичкото прилагано по-рано от хората оръжие. И това не е просто количествен скок, тъй като атомната бомба съвсем не е само „много мощна бомба". Тука ние, безусловно, имаме работа с проявлението на диалектическия закон за **преминаването на количеството в качество.**

В това се и заключава същността на работата. Съвременното ядрено оръжие представлява от себе си качествено нов тип оръжие, различно от всички предишни типове и придаващо качествено нов характер на вероятната война. Да не разбираме това — значи да си затваряме очите пред произхождащите в света процеси.

Може ли, обаче, да твърдим, че появяването на качествено съвършено ново оръжие вече е изменило или е в състояние да измени характера на този или онзи обществен строй, например, на империализма? Разбира се, не, пък и нито един уважаващ себе си марксист няма да постави така въпроса.

Смисълът на извършената научно-техническа революция се заключава в това, че създаденото от човека всеразрушаващо оръжие е способно, ако се намерят хора, които да го приведат в действие, да върне човешкото общество с много десетилетия или даже, както вече писахме, със столетия назад.

Безусловно, съдбата на света решава човекът, а не атомната бомба. Обаче, в отличие от всички предишни епохи, в наши дни човекът едва ли ще може успешно да противостои на разрушителната сила на оръжието, създадено от неговия ум и от неговите ръце. Само така може да се подхожда към тези са за предимството (ако така можем да се изразим) на човека над техниката.

По-нататък. Атомната бомба не е изменила агресивната природа на империализма. Но би било наивно да не забелязваме, че породена от този залязващ от историческата сцена строй, тя на първо място крие в себе си гибелта именно за него самия, а значи, до известна степен даже **стеснява** възможността му да предизвика всемирна катастрофа. С разбирането на това обстоятелство, между впрочем, се обяснява и „помеката" политика на някои най-трезво мислещи ръководители на империалистическите държави. Това, разбира се, е само един от онези фактори, и при това не първостепенни, наличието на които позволи на марксистите да направят извод за отсъствието в нашата епоха на фатална неизбежност на световна война.

Именно поради това, да се провежда в сегашните условия политика, основаваща се на гръмката, но празна фраза „острие против острието", — това значи съвършенно да не се разбират сложилите се в света условия, значи да се отклоняваме от марксизма-ленинизма, значи на практика да се солидаризираме с крайните реакционери от лагера на империализма, значи да си играем с огъня, в който могат да загинат много хора.

Логиката на нашите дни е такава, че погрешната левичарска позиция на китайските „теоретици" по въпросите на войната и мира може, ако стане основа на практическата политика на социалистическите държави, да постави под въпрос много блестящи завоевания на световния социализъм. В този смисъл е и причината за толкова последователната и непоколебима позиция на ЦК на КПСС по този въпрос, позиция, изразена с пределна яснота в Откритото писмо и одобрена от всички марксически партии в света.

„Догматизмът и сектантството, — се казва в Московското заявление на Съвещанието на представители на комунистическите и работническите партии през 1960 година, — в теорията и в практиката, ако против тях не се води последователна борба, могат да станат също така главна опасност в този или други етап от развитието на отделни партии. Те лишават революционните партии от способността **да развиват марксизма-ленинизма на основата на научния анализ и творчески да го прилагат съответно с конкретните условия,** изолират комунистите от широките слоеве трудещи се, обричат ги на пасивно **изчакване или на левичарски, авантюристични действия в революционната борба, не позволяват своевременно и правилно да оценяват менящата се обстановка и новия опит,** да използват всички възможности в интерес на победата на работническата класа и на всички демократически сили **в борбата против империализма, реакцията и военната опасност,** и с това **пречат на народите да одържат победа в тяхната справедлива борба".** (подчертано от нас. — Авт.)

Съветският съюз, верен на принципите на марксизма-ленинизма, последователно провежда политика на мир и мирно съвместно съществуване, активно се бори за предотвратяване на ядрената война. Тази политика се ползува с голям авторитет сред обикновените хора на земята, тази политика бавно, но неуклонно носи своите плодове. Тайната е проста: съветската външна политика изцяло и напълно се строи на научен, марксически анализ на сложилото се в света съотношение на силите, на пресмятане на постоянно менящата се, много динамична в XX век конкретна всекидневна обстановка.

В китайския печат в последно време гъвкавостта на съветската външна политика, предизвикана от стремежа на Съветското правителство по най-бърз и надежден път да ликвидира със „студената война", с надпреварването във въоръжаването, да постигне най-скорошно осъществяване на приетата от него историческа програма за всеобщо и пълно разоръжаване под строг международен контрол, започнаха да наричат „политика на измолване" на мир от империализма. По-чудовищно и нелепо обвинение, изглежда, е невъзможно да се измисли и, вижда се, няма никаква нужда даже да се опровергава.

Нещо повече. Ръководството на Китайската комунистическа партия и правителството на КНР реши даже да вземе под обстрел постигнатото благодарение миролюбивата политика на Съветския съюз съглашение за забрана на ядрените опити в атмосферата, в космическото пространство и под водата, явяващо се практически резултат от ленинския курс на мирно съвместно съществуване, последователно провеждан от КПСС. Съветското правителство и другаря Н. С. Хрушчов. И не е ли поразително в оценката на Московския договор ККП се оказа съюзник на мисър Голдуотър и подобни нему мракобесници от числото на най-реакционните и авантюристични деятели на империализма?!

* * *

НИЕ ЖИВЕЕМ в трудно време, когато главната задача стояща **пред цялото човечество,** е борбата против термоядрената война. Тя може да бъде успешно решена само в случай, че хората ясно и точно разбират характера на преживяваната от нас епоха. Именно поради това погрешната позиция на ККП, заета от нея по въпроса за войната и мира, се вижда толкова сериозна и тревожна за всички привърженици на мира.

Ако работата беше само за отвлечен спор по повод тези и онези думи или формули, то, възможно е левичарските забежки на „теоретиците" от ККП да не биха предизвикали такъв рязък и решителен протест и осъждане от всички марксически партии. За съжаление, обаче, това далече не е така. Да има ли война или да няма, да се победи ли капитализма в мировото икономическо съревнование или да му се даде възможност да провокира ядрена катастрофа и да си остане в „развалините" — така и само така стои сега въпросът **и в теорията и в практиката.** А поради това и единствено вярно теоретическо и практическо решение на този въпрос е ленинската политика на мирно съвместно съществуване.

„Народите искат мир, — каза Н. С. Хрушчов в интервю пред кореспондентите на „Правда" и „Известия". — Това е понятно, естествено желание. Дълг на правителствата е да претворят тези желания на милиони и милиони хора в живота. Именно така разбира своите задачи ленинският Централен комитет на КПСС, Съветското правителство, всички народи на Съветския съюз. И те и в бъдеще не ще отслабват своите усилия за постигане на тази велика цел".

Обстановката, която се е сложила в света през втората половина на XX век, — **крайно благоприятствува за победата на социализма в мирното икономическо съревнование с капитализма.** И би било най-голямо престъпление пред човечеството, пред светлата памет на великите учители — Маркс, Енгелс, Ленин, открили на хората път към мира, щастието и комунизма, да не се използват тези възможности, а, изпадайки в паника пред отслабващия империализъм, да се позволи на най-тъмните и реакционни негови сили да разпалят термоядрена война, в която заедно с шепа на реакционери ще загинат десетки и стотици милиони обикновени хора на труда.

(Из сп. „Международная жизнь", кн. 9 1963 г.)

Продължение от бр. 115 и 116

★ ТЕМИ НА ДЕНЯ

ДА СЕ ИЗПОЛЗУВАТ ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНОСТИ

В нашия окръг работят шест консервни предприятия, които разполагат с 13,40 на сто от основните фондове на цялата консервна промишленост. Всеки 100 лева от основните фондове на тези предприятия дават по за 378 лева стокова продукция, докато за консервните предприятия, в страната това натоварване е само с 343 лева.

Въпреки че тия данни показват добра работа, почти всички консервни предприятия в нашия окръг непрекъснато полагат усилия да увеличат капацитета си, да подобряват условията на работа, използувайки умело заемите за нова техника. Само през тази година по този път в ДКК „Панайот Цвикев" — Г. Оряховица се направиха 1800 м. жп коловоз, 1500 м паропровод, свързващ предприятието с Топлоелектрическата централа при Държавни захарни заводи, склад за готова продукция и други. В ДИП „Домат" — с. Джулюница се направи верижен транспортьор за амбалаж и продукция, склад и пр.

Производствените мощности в консервната промишленост са добре натоварени, но те имат условия да произведат над плана още около 1200 тона разнообразни консерви. Но за това е необходимо добре да се организират производствените връзки между ТКЗС и консервните предприятия. В нашия окръг могат да бъдат обработени още 500 тона зелени домати, 22 тона червен пипер, 250 тона моркови, 100 тона лук, много салати и др. Необходима е по-голяма взискателност към отглеждането на тези плодове. Например, обикновеният пипер, щом се зачерви, се изоставя по градините, когато той може да се обработи.

Пълното оползотворяване на реколтата ще осигури още по-добро използуване на основните средства в консервните предприятия, ще удължи сезона на работа, а това дава възможност да се произведе повече продукция. За народното стопанство може да бъде осигурена продукция от консервната промишленост във В. Търновски окръг за 1 500 000 лева и да се реализира допълнителна печалба за около 100 000 лева. Необходимо е сега силите на ТКЗС и консервните предприятия да се съсредоточат, за да се оползотворят техните плодове

На борба за пълно оползотворяване на зеленчуковата и плодова реколта и пълно използуване на производствените мощности!

В помощ на кооператорите от с. Климентово се притекоха и учениците от народното основно училище „Трайко Китанчев". В продължение на една седмица те събраха над 600 кг арпаджик.

ИЗ РЕДАКЦИОННАТА ПОЩА

БОРБА

Когато се срещнахме...

ВЕЛИКО ТЪРНОВО! В този ден ти беше най-красив. Гледам и се чудя дали златният залез над Царевец, оловният блясък на водите на Янтра или тишината на твоите бели нощи ти придаваха тази вълшебност?

Много нощи не си спал. Твоите хора не са си дояждали и доспивали, за да построят асфалтовия път към Института, големите зали и аудитории. Стигам на входа и ми казват: „Другарю, ето вашата стая!" Гледам и не вярвам на очите си. Всичко ново: паркет, пружинени легла, гардероб, одеала, чаршафи, калъфки, етажерка, маса, столове, бяла, красива стая. И ми стана мъчно дори. Аз никога не съм мислил, че ще бъде така. Седнах и се загледах. Пред стаята ми с отворения прозорец „Света гора" люлеяше своите клони. Вървяха хора, хора. . . Този ден беще празник за всички ни.

Все още не можех да повярвам на очите си, че съм студент. Усетих едка топла длан до рамото си. Чух един глас: „Колега, ти откъде си?" Обърнах се. Това беше студентката Радка Панайотова от с. Масларево. До нея стояха Цвета Василева от с. Еремия — Кюстендилско, Пенка Василева от с. Летница — Ловешко, Георги Вълчев от с. Смоляновци — Михайловградско, Румяна Иванова от Провадия и много, много още колеги. Запознахме се. Колко много неща споделихме! Всички бяха с различни професии. Някои, като Радка, току-що завършили училище, други са работили в производството. Цветанка била предачка две години във фабрика „Георги Димитров" — Сливен. Сега се усмихва: „Доволна съм, че минах по този път. Така и трябваше. . ."

Какво ще каже Пенка? Тя и сега си спомня голите баири и камънаци край с. Чубрика — Кърджалийски окръг, за своите ученици.

По същия път беше минала и Румяна.

Вечерта покри със звездите си като златен полюлей града. Стояхме и гледахме тази необикновена вечер. Нямахме повече думи. Очите ни се взираха в тъмнината. Тази нощ, първа студентска нощ, когато всички светлини стояха на пост, когато за първи път се срещнахме, никой не ще забрави.

Недялко ЧАЛЪКОВ
студент по българска филология във ВПИ „Братя Кирил и Методий"

НОВО КУЛТУРНО ОГНИЩЕ

Тържество и светла радост донесе неделният ден на жителите на с. Каранци. В чест на 66-годишнината от създаването на читалище „Пробуда" бе открита тържествено новата читалищна сграда.

Спомени из историята на будното огнище разказа дългогодишният читалищен деятел Ангел Савов.

Председателят на Окръжния комитет на Отечествения фронт Станю Сираков приветствува кооператорите.

Бяха изпратени телеграми до Централния комитет на БКП и Националния съвет на Отечествения фронт.

Получена бе телеграма от народния артист Константин Кисимов.

Тържеството завърши с литературно-музикална програма, изпълнена от колективите при читалището.

Ирена Бобева

ОБЩА ГРИЖА

Понякога се обръща малко внимание на условията, при които работят хлебарските работници. Рядко ръководителите по места поглеждат в какви помещения работят, как се съхранява брашното, как става месенето, печенето на хляба и др.

Време е да се види, че във фурната в с. Паскалевец няма обик новени дъски за мятане на хляб. Някои от тях са направени направо от скелите, други от кофражите както са изливали цимент. А доставянето на вода става по примитивен начин с бъчонка. Бай Иван често пъти го виждаме да впряга катърчето и да взема кофите. В цялата тая работа има ли хигиена? . . . Той не е виновен. Такива са условията, при които работи. Няма ли възможност да се изкарва водата чрез помпи или по друг по-хигиеничен начин?

Всички трябва да се чувствуваме задължени да създадем по-добри условия за работа на хлебарските работници и тогава да изискваме от тях да приготвят висококачествен хляб.

Всички сме задължени да следим пътя на зърното още от мелницата, докато стане на хляб.

Мл. Минчев
от Обществената редакция на в. „Борба" в с. Дъскот

Прибират богатия плод

Във всички участъци на Долнооряховския кооператив кипи трудово настъпление. Не малко е то и в участък Вълрбица. Слънчогледът вече е обран, семето е почистено и издължено по договорните задължения. Сега усилията се насочват към царевицата, от която над 800 декара са прибрани. Радостен е добивът от нея тази година — средно по 800—1000 кг от декар, а звеното на Йордан Герджиков от отделни площи набра по 1200 кг. Каруцарите не смогват да я превозят до стопанския двор, който е застлан с едри обелени кочани.

Досега е извадено и извозено над 900 тона захарно цвекло. Група стари кооператори приготвят силаж. Лозарите набраха и предадоха за износ над 50 т. грозде. И в зеленчуковите градини сега най-важната задача е беритбата. Поток от каруци извозват червен пипер, зелен боб, домати и други зеленчуци до консервните предприятия в Горна Оряховица и Джулюница. Тук успоредно с беритбата се извършват и други задачи — изораят се освободените площи, засява се спанак, засажда се келраба и салата.

В помощ на участъка са 80 студенти от Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий" — В. Търново. Те започнаха с изрязването на слънчогледовите стебла от площ 120 дк., а от няколко дни вадят и почистват захарно цвекло.

— В началото ни беше трудно, ръцете боляха, а и пришки се появиха. Но вече свикнахме. С всеки изминат ден работата става все по-спорна, — с радост заявява командирът на студентската бригада Бончо Киров.

На помощ са и учениците от основното училище. Те берат царевица в местността „Ташер".

Д. Габровски
Т. Димитров

ПОСТЪПКА ЗА ПРИМЕР

На 15 септември т. г. пътувах от гара Крушето за гр. Трявна. На гара Горна Оряховица в купето на влака се събрахме група от различни краища на страната. Бързо се запознахме и поведохме разговор по семейни и други въпроси.

В купето беше и Радка Дечева Янакиева от с. Златарица, В. Търновски окръг. Аз слязох на гара Трявна, без да обърна внимание, че съм си забравила портмонето с 37 лева на масичката в купето.

Радка го вижда и на гара Плачковци го предава на дежурния милиционер, като му обяснява, че отивам в детския санаториум — Трявна.

Когато пристигнах там, милиционерът вече беше уведомил дежурната сестра. Скоро парите ми бяха предадени.

Благодаря на другарката Дечева и на другите другари, които съдействуваха навреме да получа парите си.

Мошка Д. Тодорова
с. Крушето

ПОДОБРЯВАТ СЕ УСЛУГИТЕ

Основна задача на промишлените комбинати е непрекъснато да увеличават разнообразието на услугите на гражданите. Многобройните притежатели на мотоциклети и леки коли не могат да намерят наблизо място, където да регенерират гумите. Налага се да ходят в Плевен и по-далеч и да чакат дълго, често пъти половин година, докато им бъде направена гумата. За да задоволи тези нужди, ръководството на Промишления комбинат в Г. Оряховица се зае с организирането и оборудването към вулканизаторския цех на отдел за регенериране на лекоавтомобилни и мотоциклетни гуми.

Новият отдел ще се оборудва с 12 преси. Дневно тук ще могат да се регенерират 24 гуми. В отдела също ще могат да се произвеждат 150 000 клапана за лозопръскачки. Отсега се вземат мерки разходите по тези услуги да бъдат сведени до минимум.

Топлинната енергия трябва да бъде по-евтина

Държавната инспекция по промишлена енергетика, съвместно със сектор „Парни котли" при Окръжния народен съвет и Окръжното ръководство на Научно-техническия съюз във В. Търново, проведоха във вторник в Горна Оряховица конференция, посветена на състоянието на паровите станции и рационалното използуване на топлинната енергия в промишлените предприятия. Пред присъствуващите главни техници и енергетици от промишлените предприятия в окръга Иван Пенев, от контролната инспекция по горивата, изнесе доклад за състоянието на парните станции и ефективното използуване на топлинната енергия. Друг доклад за поддържане на парните котли и охраната на труда при тях изнесе инженер Ст. Грозев от сектор „Парни котли" при Окръжния народен съвет.

Докладите и станалите по тях изказвания бяха насочени към търсене на най-рационални начини за намаляване себестойността на топлинната енергия. За това помага правилното съхраняване на горивата, вземането на мерки против тяхното разпиляване и отстраняване възможностите за самозапалване.

Конференцията направи препоръки, изпълнението на които ще помогне да се стигне до производството на повече и по-евтина топлинна енергия. Затова е необходимо да се подобри схемата на кондензните инсталации във всички парови станции, да се внедрят мероприятия за омекотяване на водата и пълното използуване на кондензата. Необходимо е също така да се поддържа добре изолацията на топлопроводите, уплътняването на вратите и главните люкове. Подобряването на хигиената и вентилацията на работните места при парните котли също е едно от средствата за по-евтиняване на парата.

Това са верни пътища, по които трябва да вървят ръководителите на парните станции, подпомагани от рационализаторите, за да се стигне до производството на повече и по-евтина топлинна енергия, която оказва голямо влияние върху разходите по производството на общата промишлена продукция.

ЧОВЕК ЗА ЧОВЕКА ДРУГАР И БРАТ

Времето за почивка е дошло и монотонният шум на машините заглъхна. Допрели глави, няколко работнички от клона на „Георгиев" в Елена продостно шушукаха. В помещението влиза засмяна профгрупотговорничката Стефка Великова, която носи два пакета и се отправя към работническите Надка Първанова и Стефка Николова. Днес те имат рожден ден. Подаряйки им сервизите Стефка Великова от сърце им пожелава щастлив живот, от здраве да не се отвърват и тяхната бригада да бъде начело.

Причинителките на тържеството сияят от радост. Такова мило другарско внимание прави живота по-богат и радостен.

До средата на септември в първа бригада са чествувани 48 рождени дни. Хубава другарска черта на младия колектив са организираните посещения при болни и родилки с цветя и подаръци.

Растат и производствените успехи. През първата петнадесетдневка на септември планът е изпълнен 102 на сто.

К. Василев
от Обществената редакция на в. „Борба" в Елена

Сатирик

ХУМОР и САТИРА ● ХУМОР и САТИРА ● ХУМОР и САТИРА ● ХУМОР и САТИРА ● ХУМОР и САТИРА

КАНДИДАТ ЗА ЖЕНИТБА

СЕИТБАТА била гиздава и хубава мома. На всичкото отгоре имала огромно бъдеще. Всички знаели, че който успее да се ожени за нея преди да е станала стара мома, през идущата година тя ще му роди богат урожай. А за такъв син — кой не мечтае? Но трудно било да се добере човек до сърцето на тази красива девойка. Тя с пренебрежение отхвърляла недостойните кандидати и пазела ревностно чувствата си за любимия.

Решил един млад и снажен кооператив да поиска ръката ѝ. Въпреки задирянията на другите колеги-кооператори, той успял да си насрочи среща.

— Земна красавице, — подхванал той, — всичко бих дал, за да бъдеш стопроцентово моя.

— Зависи от теб, — отвърнала срамежливо момата. — Ще пристана на този, който ме заслужи.

— Ако искаш, ще отида през девет морета в десето. — казал зарадван Кооперативът и скришом засукал гъстия си мустак от царевична коса.

— И колегите ти от Самоводене, Масларево, Павликени, Върбовка, Полски Тръмбеш и Бяла черква много се самоизтъкваха, но здравата закъсаха с председателя оран. Аз не обичам големите приказки. Преди малко им изрязах на всички те квитанциите.

— Каквото кажеш, това ще направя! — настоявал младият кооператив.

— Трудна работа! — възразила момата. — Не е достатъчно само да очупиш царевичните стъбла и да ги извозиш в стопанските дворове. При изораването трябва да се изтръгнат от лапите на змея-суша едрите буци и да се натрошат с дискови брани или кембриджски валяци, а после при засяването да се извърши и надлежното завлачване. . .

— Дадено! — извикал Кооперативът. — Моята дума на две не става!

— За съжаление и това не е достатъчно! — поклатила глава Сеитбата. — Сигурно няма да успееш да ми донесеш хубава прикя.

— Какво? — смаял се момъкът — За пръв път чувам мома да иска прикя!

— Щом желаеш да имаш за син голям урожай, ще намериш!

— Какво трябва да дам? — взел да се примирява Кооперативът.

— Да дойдеш при мен облечен в син комбинезон заедно със стопроцентово ремонтирани трактори и редосеялки.

— Не станаха ли много условията? — намръщил се Кооперативът, защото бил зле с ремонта.

— Ако държиш на мен, ще го направиш! — казала Сеитбата и тутакси изчезнала.

Преразказал ЗЕМ-ОСТЕН

ЗА ДОБРЕ ДОШЛА...

— МНОГО ДНИ И МНОГО НОЩИ ЩЕ ЧАКАШ ЗА ОСВОБОДЕНИ ПЛОЩИ...

ЛИСИЧАТА ОПАШКА

ЕДЕН СЕКТОР е автотранспортът! Особено пътнишките. При него постоянно се борави с хора, които имат неприятната способност да протестират. Който е бил на 18 т. м. на автогара Г. Оряховица и си е взел билет за рейса до В. Търново, тръгващ в 9.20 часа, най-добре знае това. Когато дошло уреченото време кола № 20—17 все още стояла на автогарата, макар че била заредена като топ. Но никой не мислел за тръгване. Тогава пътниците се отнесли до служителите от пътническата агенция. Те решили да се отнесат до диспечера, който трябвало да пусне колата, но той бил на съвещание. След това въпросът бил отнесен до шофьора на колата, който чакал в един друг рейс. Той пък потърсил кондуктора, на когото съвсем случайно изгубили следите. Така се получило нещо като лисицата, която казала на опашката и опашката, която казала на лисицата. Тъй или иначе колата потеглила благополучно с „малко" закъснение. И това ще продължава дотогава, докато не се измисли някакъв автомат за самотръгване на колите.

ПАСАЖЕР

— НЕ ГО ГЛЕДАЙ, ЧЕ НЕ МОЖЕ ДА ВЪРВИ . . ИНАЧЕ Е ОСНОВНО РЕМОНТИРАН И ГОТОВ ЗА ОРАН И СЕИТБА!

ОПИТ ЗА СИЛАЖИРАНЕ

ТЕЗИ ДНИ в канцеларията на Орешкото стопанство се втурнал пощенският раздавач, целият облян в пот, и извикал:

— Телеграма — светкавица моля!

Слисаните служители с трепереци ръце разтворили неочакваната пратка и прочели следното:

„Пристигаме довечера обмяна на опит по силажирането"

Кооператори от Сушица и В. Търново

— Кратко и ясно! — смръщил вежди единият служител. — Сега я овапсахме! Отде им дойде ум за това пусто силажиране! Много го сме зян!

— Я не се паникьосвай чак толкоз! Има управителен съвет! Все ще измисли нещо! — успокоил го друг.

— Там е работата, че няма място за шикалкавене, братко! — продължил първият. — Чувам, че нашите съседи от Морава са изпълнили плана по силажирането стопроцентово, пък ние още тъпчем на едно място към петдесетте процента. . .

На всяко нещо може да се намери цаката. Само че трябва да занесем веднага светкавицата на управителния съвет. . .

Заседавал управителният съвет, заседавал и най-после взел следното протоколно решение:

„Незабавно да се вдигне силажът от полупразните ями и последните да се замаскират. Останалите да се натъпчат догоре. Даже и силажен калпак да им се сложи. Като се използува обстоятелството, че гостите ще пристигнат по тъмно да им се покажат само пълните ями, след което да им се даде такъв банкет, че и на другия ден да не могат да разберат каква е работата.

Речено-сторено. Прехвърлили силажа, а, когато пристигнали гостите, веднага ги завели при натъпканите догоре ями. Но нали търновци и сушичани са си малко любопитни, започнали да се озъртат пасам — натам и „хоп" — един от кооператорите хлътнал „на празно", сякаш бил стъпил на чурук дъска.

— Ахаа! Такава ли е работата! — зарадвали се гостите — Какъв опит ще ни правите, когато сте горе-долу на едно дередже с нас!

— Защо?. . — смутил се един от ръководителите на стопанството в Орешч. — Не виждате ли, че в нашето село действително е направен **опит за навременно силажиране!** Ех, вярно, че опитът излезе неуспешен, но затова пък ще потърсим обективни причини..

ОЧЕВИДЕЦ

КОЙ ОЩЕ СЕ ПОТРИВА В ЦАРЕВИЧНАТА НИВА...

НАШИЯТ СПЕЦИАЛЕН ПРАТЕНИК ни съобщава от. . все едно дали от Страхилово, Ресен, П. Сеновец и Алеково, защото тържественото започване на сериозната царевична беритба е отпразнувано горе-долу по един и същи начин:

НА ГОЛЕМИЯ царевичен блок, един ден преди тържеството отидоха нотариално упълномощени делегати на управителния съвет, за да се уверят дали ще има голям берекет. Цялата делегация започна ръце да потрива, като видя как тежко се люлее златната царевична нива.

— Каква е едрозърнеста! — тупна се в гърдите полевъдният бригадир, когато тези думи изрече.

— Само, че е крайно време да се бере вече!

— А бе ти какво се тревожиш? Може да сме закъснели по агротехническите указания, но царевицата няма да остане я? — намесил се авторитетно един от членовете на управителния съвет. — Нали от утре започваме сериозната кампания.

На самия празник, след прерязването на лентата и речите на многобройните оратори, към царевичния блок се насочили цифром и словом трима кооператори. И, както става в такива моменти, техните първи стъпки бяха придружени с бурни аплодисменти. Но тъкмо тогава се наложи едно кратко съвещание, за да се реши от коя страна да се пристъпи към самото бране. Започнаха от източната страна, но за голямо нещастие слънцето вместо само да наднича, захвана здравата да напича. Това наложи ново съвещание относно правилното провеждане на тази важна кампания. Строени в три редици тримата кооператори навлязоха от западната страна в браздите — но изведнаж слънцето започна да им пече силно в очите. Сякаш някой беше изрекъл проклятие по адрес на подхванатото най-после мероприятие. След няколкочасова размяна на мнения решиха да ликвидират подобни необичайни закъснения. По предложение на главния агроном на текезесето всичките сили на тримата кооператори бяха хвърлени едновременно от север и юг в брането.

— Навсякъде препича, дявол да го вземе, — махнаха безпомощно ръце тези кооператори пред обектива на десетки кинооператори.

— Щом е тъй, ще чакаме подходящо време! — накрая каза някой от управата. — Тогава ще започнем царевицата да беремe! И то здравата!

Присъствувал на тържествения обряд

АГРО-СПЕЦ-ПРАТ

Перпетуум мобиле

СТОЛЕТИЯ НАРЕД хората се мъчили да открият вечно движеща се машина, т. н. перпетуум мобиле. Най-после това се удало. . . на строителите на шосето Г. Оряховица — Попово, в района на село Сушица. Те измислили сложна пътна машина за непрекъснат строеж. Машината е вече изпробвана. В продължение на две години тя демонстрира бавната си и некачествена работа и е отличен пример на лоша организация. От едната страна на този участък с дължина около 6 километра по шосето се работи, а от другата му страна — то вече се нуждае от сериозен ремонт, макар че уж е завършено. После, когато се потегне и оттатъшният край, силите пак ще се прехвърлят на отсамния и валякът ще продължи да обикаля по разбития път като муха без глава во веки веков. . . ако най-после виновниците за това безобразие не кажат: „Стига!" Това дългоочаквано „Стига!" ще спести и на стопанството няколко десетки комплекта нови новенички автомобилни гуми. .

Вечният ПЕШЕХОДЕЦ

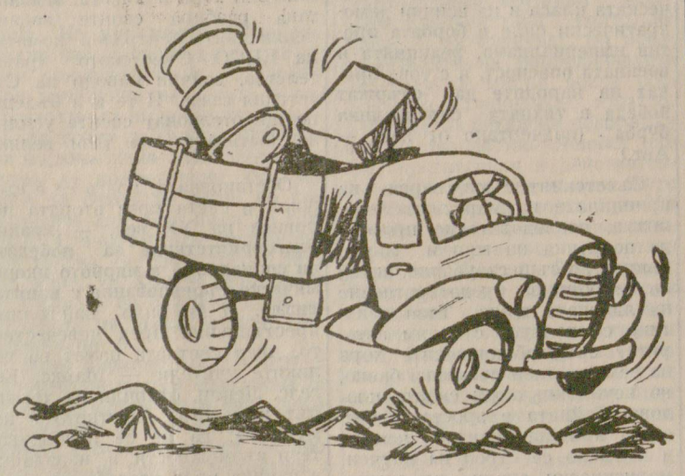

КИНО

„Ябълка на раздора"

В този съветски филм не става дума за библейската легенда, в която ябълката от райското дърво става причина Адам и Ева да бъдат изгонени от рая и обречени на вечен труд, лишения и изпитания в борбата за своето съществуване.

Затишное, селото, в което се намира колхозът, е едно обикновено село, като много села в Украйна. Като много други села в Съветския съюз и то е било разрушено през време на последната война, а земята му опустошена. . .

Валякът на войната не е пожалил нищо. Пустее затишенската земя. На всяка крачка се срещат изровени ями, напуснати ниви, разрушени сгради.

Годините минават. Засадените дръвчета жадно се впиват в жадната за живот земя. Ден след ден растат, извисяват клони, зеленеят. Затишенската овощна градина става една от най-хубавите в целия край. Започва да дава сочни плодове. И за всичко това не можем да не признаем огромната заслуга на бившия командир на партизанския отред — Руденко, който след войната става председател на колхоза в селото.

Ковал и Руденко отново са заедно. Срещата е [illegible]. А сега полковникът трябва да се запознае с постиженията на колхоза и най-вече — с образцовата овощна градина, славата на която се носи из цялата област.

Но двамата приятели и стари бойни другари съвсем сериозно се скарват!. . . За какво?. . . „Ябълката на раздора" с клоните си е хвърлила сянка върху едно толкова годишно другарство, е разделила тези двама мъже, които са преминали през най-тежките изпитания на войната и партизанската борба?. . .

Б. Р. Филмът ще се прожектира от 30 септември до 6 октомври в кино „Девети септември" — В. Търново

Справочник на читателя

КИНО

Градските кина в окръга ще прожектират от 30 септември до 6 октомври следните филми: **„Девети септември"—В. Търново:** „Ябълка на раздора"; **„Искра" — В. Търново:** „Излишната"; **„Алеко Константинов" — Свищов:** „Мамзел Нитуш"; **„Академия" — Свищов:** „Саша"; **„Напредък" — Горна Оряховица:** „Зоя"; „Грешният ангел"; **„М. театър" — Павликени:** „Смях в рая", „Разрушеният мост".

ТЕАТЪР

Днес и утре във Велико Търново: **„Дъщерята на Калояна"**; С пиесата **„Главата на другите"** театърът ще гостува: във вторник — Върбовка, сряда — в Павликени, четвъртък — Бяла черква, петък с **„Дъщерята на Калояна"** — Горна Оряховица.

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б" РФГ

„Етър" — „Левски"; „Септ. слава" „Академик"; „Волов" — „Ст. Костов"; „Кърпачев" — „Добруджа"; „Ботев" — „Лудогорец"; „Чавдар" — „Спартак"; „Бурков" — „Гигант"; „Ватев" — „Септември"; „Чардафон" — „Бенковски".

ЗОНА „ЯНТРА"

ДМЗ — „Сърп и чук"; „Орловец" — „Локомотив"; „Раковски" — „Ангел Кънчев"; „Вечвой" — „Червено знаме"; ЖП депо — „Левски; „Владислав" — „Ц. Цанков".

ВЕЛИКОТЪРНОВСКА ЗОНА ЮНОШИ

„Червено знаме" — „Етър"; „Ангел Кънчев" — „Чардафон"; „Левски" — „Орловец"; „Локомотив" — „Академик"; „Раковски" — „Локомотив" (Дряново).

„А" ОКРЪЖНА ГРУПА

„Гагарин" — „Ботев" (Дебелец); ДЗЗ — „Пробив"; „Янтра" — „Толбухин"; „Комуна" — „Левски" (Карапсен); „Моллов" — „Н. Августинов"; „Академик"II — „Д. Генков"; „Бачо Киро" — „Ботев" (Златарица); „Етър" II — „Левски" (Стражица).

РУДНИК „ТРОЯНОВО — 2"

с. Ковачево, Сливенско

ИМА ВАКАНТНИ ДЛЪЖНОСТИ

за следните специалности:

1. Правоспособни локомотивни машинисти;
2. Помощник-локомотивни машинисти;
3. Огняри — депо;
4. Локомотивни шлосери;
5. Ръководители по движението;
6. Кабинер-стрелочници;
7. Маневристи;
8. Ръководител търговска служба-
9. Ръководител смяна.

Заплащане по щатните таблици, 25% върху основната заплата по 125-то Министерско постановление и процент за прослужени години.

Рудникът разполага с добре обзаведени столове за храна, семейни и бекярски квартири.

1—1

ОКРЪЖЕН ОТДЕЛ „СТАТИСТИКА"—РАЗГРАД

има две вакантни длъжности

СТАРШИ ИКОНОМИСТИ

Заплата по щат

2—1

ДЪРВОДЕЛСКА ТПК „НОВОСТРОИ"

ГОРНА ОРЯХОВИЦА

ТЪРСИ

РАБОТНИЦИ-МЕБЕЛИСТИ от трети разред нагоре

Справка: канцеларията или тел 41-07 и 45-98

3—1

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИТИС

ЯНТЪРНО МОРЕ

100

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛНИ СЪБИТИЯ

21.

СЛЕД САМОТНОТО ПОСРЕЩАНЕ на Нова година Лидумса очакваха истински празници.

На 2 януари в чест на мистер Казимир устрои елха сам „президентът". . .

Силайс, предавайки тази покана на Лидумс, намекна, че най-сетне е време да кове желязото. . . От този доста смътен намек Лидумс извади заключение, че господарите му подканят Заринш. Очевидно, настъпило е време за съвещания, съглашения и договори, които така очакваше Лидумс, макар и да не бързаше със събитията.

Лидумс предпазливо запита ще има ли на елхата други гости. Силайс тържествено съобщи:

— Ще пристигне директорът от департамента на министерството на финансите господин Скуевиц. Той е привлечен към нашата работа и участвува в разработката на програмата за бъдещето. Господин президентът подготвя Скуевин за поста министър на финансите в бъдещото правителство на Латвия.

От такова познанство не биваше да се отказва и Лидумс прояви най-жив интерес към бъдещия министър. .

Сам Лидумс се подготви за тази среща напълно добросъвестно. От чантата, връчена му от Будрис при сбогуването беше изваден знаменитият доклад, над който Будрис, Лидумс и още десетки хора поработиха не една нощ. Сега на този доклад беше съдено да започне официален живот. Лидумс знаеше, че този документ, предназначен само за господин президента, отдавна вече е преведен на английски и размножен с печатен тираж, над него дълго са седели стотици заинтересовани лица, всякакви съветници, департаментски чиновници, началници на разузнавателни служби, и чак сега екземпляр от доклада попада на истинския адресант. Но все пак Лидумс се чувствуваше така, сякаш носеше бомба със закъснител: той знаеше за кой час е определен взривът, сам постави стрелките, но не можеше да предугади радиуса на взрива.

На площад Слоун Лидумс срещна Силайс с жена му, младичка жена, дъщеря на латвийски емигрант. Жена му, не че робееше пред мъжа си, а някак се страхуваше да се прояви. Пък и на Лидумс тя гледаше с опасение. Вижда се, политическата дейност на мъжа ѝ я плашеше. Лидумс разбираше, че младата жена се бои, да не би замислите на Силайс неочаквано да се осъществят, — нали той има в Латвия законна жена, при която трябва да се върне! Какво ще прави тя тогава?

Този път домът на посолството беше осветен, свегеха всички етажи.

В гостната Лидумса посрещнаха Заринш със съпругата си, още младолика французойка на петдесет и пет години, с много финно и красиво лице, дъщерята на Заринш — слаба, костелива девица на около тридесет, нервна, измъчена, с недоволно изражение на лицето, и Скуевиц — много важен, много представителен и много плешив господин под шестдесет години. Той изглеждаше по-солиден от президента, може би, защото бидейки в родината директор на департамент в министерството на финансите и в същото време председател на акционерното дружество „Огле", занимаващо се с покупки и продажби на каменни въглища, е успял преди войната правилно да настани своите капитали, тогава, когато Заринш изцяло зависеше от своя посланически пост. Във всеки случай, Скуевиц играеше сред емигрантите далеч не последна роля, даже живееше в дома на националистическата организация „Даугававанаги", в която също заемаше командно положение. Това Силайс под секрет съобщи на Лидумс.

Освен официалните лица и семейството на Заринш, бяха поканени и англичани, вижда се, всички разузнавачи. От тях Лидумс познаваше само Големия Джон. Останалите бяха представени така небрежно, че всички фамилни имена бяха погълнати, Лидумс нито едно не чу както следва, но разбра, че това са офицери от прибалтийския отдел на разузнаването, тъй като Силайс се поздравяваше с тях необикновено почтително.

Заринш покани гостите в музикалния салон, дъщеря му седна зад рояла и изсвири две латвийски песни, всичко това прозвуча като химн в чест на гостенина.

После Заринш помоли дъщеря си да постави грамофонната плоча с речта му, предадена от радиостанциите „Би-би-си" и „Гласът на Америка" пред „Деня на освобождението" на Латвия.

По време на изпълнението на речта Заринш внезапно стана, Лидумс последва примера му, изправиха се и Силайс, и Скуевиц. Станаха и англичаните. Всичко това изглеждаше малко смешно, но благодарният поглед на Заринш, хвърлен към Лидумс, показваше как този побелял, вече износен от живота, човек се грижи за своя авторитет.

Прехвърлиха се в столовата. Масата беше подредена много парадно. Хазяйничеше около масата млада сътрудничка на посолството — италианка, обслужваха гостите две жени: едната от Австрия, другата — англичанка. И това се наричаше „Латвийски дом"!

Присъствието на дамите до известна степен стесняваше мъжете, делови разговори никой не започваше. Само Заринш като че ли случайно разказа, че се е срещал в Лондон с личния посланик на Айзенхауер и е обсъждал с него редица въпроси, свързани с освобождението на прибалтийските републики. . .

След вечерята мъжете се отделиха в кабинета на Заринш, където вече бяха поднесени кафе и коняк. Започваше деловата част на вечерята.

Силайс предвидливо донесе чантата на Лидумс в кабинета още преди вечерята. Сега той тържествено предаде тази чанта на Лидумс, сякаш призоваваше всички да внимава. Лидумс извади доклада на Будрис и го връчи на президента.

(Следва)

в-к „БОРБА"

Стр. 4, бр. 147, 28. IX. 1963 г.